

РЕШЕНИЕ

№ 1993

гр. София, 25.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Мария Владимирова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **12101** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 208 и сл. от АПК вр. чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба, подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Решение от 29.10.2021 г., постановено по НАХД № 9536/2020 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 21 състав.

С обжалваното решение е потвърдено НП № 23-003138/02.07.2020 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област", с което на касатора, за извършено нарушение на чл. 415, ал.1 от Кодекса на труда, е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл.416, ал.5 вр. чл.415, ал.1 от КТ.

С жалбата се навеждат оплаквания за постановяване на съдебния акт в нарушение на закона и при явна несправедливост на наложеното наказание. Посочено е, че в жалбата до СРС били изложени подробни съображения по отношение на обективната невъзможност на дружеството да изпълни дадените с предписанията указания. На следващо място се твърди, че решението следва да бъде отменено, а на дружеството да бъде определена санкция в по-нисък от наложения с НП размер. Иска се от касационната инстанция да отмени обжалваното решение, както и потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът – Дирекция "Инспекция по труда Софийска област", чрез юкр. Х., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира

юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП намира касационната жалба за неоснователна.

Административен съд-София град, X.-ти касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на приетите писмени и гласни доказателства СРС е установил следната фактическа обстановка:

По повод извършена проверка в периода от 30.01.2020 г. до 10.02.2020 г. на [фирма] било издадено предписание под номер 5, съдържащо се в протокол № ПР 2002701 от 10.02.2020 година, с указание да бъде изплатено трудовото възнаграждение за месец декември 2019 г. на Л. С. П. в срок до 14.02.2020 година. При извършена последваща проверка на 04.05.2020 г. от инспектор при дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ било констатирано, че предписанието не е изпълнено, поради което на дружеството бил съставен АУАН № 23-003138 от 04.05.2020 г. за нарушение на член 415, ал.1 от КТ, въз основа на който било издадено обжалваното НП.

В деня на съставяне на АУАН – 04.05.2020 година, дружеството депозирало възражение, към което представило писмени доказателства, съгласно които Л. П. била назначена по трудов договор № 009 от 02.12.2019 година на длъжност сервитьор. След изготвяне на предписанието, на 18.02.2020 г., чрез куриерска фирма, до П. била изпратена пратка, съдържаща документи, а от своя страна П. на 28.02.2020 г. изпратила до същия подател пратка, съдържаща документи, без допълнителни пояснения за нейното съдържание. Със заповед от 06.04.2020 година трудовото правоотношение с лицето било прекратено на основание член 328, ал.1, т.12 от КТ, поради това, че ресторантът преустановил дейността си, поради пандемичната обстановка. Заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение не била връчена на П., но на 08.04.2020 година било подадено уведомление до НАП по чл.62, ал.5 от КТ. От ведомост за заплати от месец декември 2019 година било видно, че трудовото възнаграждение на П. не било изплатено. На 04.05.2020 година работодателят връчил лично на лицето заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, трудова книжка и бил изготвен РКО от 04.05.2020 година за изплащане на трудово възнаграждение за месец декември 2019 година.

СРС е приел, че жалбоподателят не оспорва фактическите констатации в АУАН, възпроизведени и в НП, а именно, че не е изпълнил предписанието, дадено му от контролните органи. Отговорността на работодателя за изплащане на трудовото възнаграждение на работниците и служителите по член 128 от КТ, както и останалите дължими обезщетения с паричен характер, включително и това по член 224, ал.1 от КТ да изплати при прекратяване на трудовото правоотношение обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се зачита за трудов стаж, има обективен и императивен характер, тъй като с посочените норми на КТ се охраняват правата на работниците и служителите. Неизпълнението на това

задължение не може да е оправдано с възникнали финансови затруднения. Органите на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ са издали задължителни предписания в този смисъл, които дружеството не е изпълнило и с това е нарушило нормата на член 415, ал.1 от КТ. СРС е приел за неоснователни възраженията на дружеството, че било в обективна невъзможност да осъществи контакт с работника, което твърдение било проверено от представителите от самото дружество товарителници за приемане и получаване на пратки до и от П.. Вместо да предприеме действия по изплащането му, работодателят прекратил на 06.04.2020 година правоотношението с лицето без да му връчи заповедта за това, каквито действия е предприел едва след намесата на контролните органи и съставяне на АУАН.

Така мотивиран, Софийският районен съд е потвърдил НП. Приел е, че при съставяне на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а санкцията в размер малко над минимума е индивидуализирана правилно - изминал е дълъг период от време, в рамките на който трудовото възнаграждение не е било изплатено, като едновременно с това работодателят е прекратил трудовото правоотношение с лицето едностранно, без да му връчи заповед и без да изплати дължимите трудови възнаграждения и обезщетения по КТ. Мотивиран е извод за неприложимост на чл. 415в КТ.

Решението е правилно.

Касационната инстанция споделя мотивите, изложени от районния съд, поради което и на основание чл.221, ал.1, изр.2 АПК същите не следва да се преповтарят.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират с правилно установената фактическа обстановка, като касационната инстанция приема, че същите са в съответствие с материалния закон.

В случая е безспорно доказано, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл.415, ал.1 КТ, като не е изпълнил в определения срок дадено, на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ, с протокол за извършена проверка с изх. ПР2002701/10.02.2020 г. предписание за изплащане в пълен размер на трудово възнаграждение на работника Л. П. за отработените дни за месец декември 2019 г., съгласно чл.128, ал.2 КТ.

Изпълнението на задължителните предписания е обвързано със срок, а нарушението се счита осъществено от момента на изтичането му. При извършване на последваща проверка от контролните органи не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, за което е бил определен срок до 14.02.2020 г.

Задължителното предписание по чл.404, ал.1, т.1 КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на обжалване по реда на АПК – чл.405, изр.1 КТ. След влизане на предписанието в сила, съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка всякакви доводи изложени в касационната жалба за незаконосъобразност не следва да се обсъждат в настоящото производство.

В случая не е налице и касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 НПК. Въззивният съд подробно е мотивирал извод за законосъобразно определяне на размера на наложената имуществена санкция, които изцяло се споделят от настоящия състав. С оглед предвидения в чл. 415 КТ размер на санкцията за неизпълнение на задължително предписание от контролен орган, в диапазон от 1500 до 10 000 лева,

наложената с процесното НП е близко до регламентирания минимум и съответства на тежестта на нарушението. Касае се до неизпълнение на предписание в продължителен период от време, от което за работника са настъпили реални имуществени вреди.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора в полза на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 /осемдесет/ лева.

Воден от горното, Административен съд София- град, XVI-ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 29.10.2021 г., постановено по НАХД № 9536/2020 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 21 състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област" сума в размер на 80.00 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.